

VALENTÍNOVI BENIAKOVI

Bratislava dňa 17. októbra 1945

Milý Valent!

Dávam Ťa zháňať telefonicky, obávam sa však, že keď naši ľudia na prvé zavolanie Tvoju slečnu dcéru nezastihnú, na vec zabudnú a tak vznikajú zbytočné prieťahy vo veci, ktorá je pre Teba naliehavá.

Prosím Ťa, zatelefonuj si dr. O. Pavlíkovi a dohovor sa s ním o čase, kedy by si sa s ním mohol pohovárať. Dokým sa Tvoja záležitosť urovná, rád by som, aby si administratívne zaistil Pedagogický ústav, ktorý zakladáme. O tom, ako vyriešiš Tvoj starý služobný pomer, pohovárime sa neskoršie. Zatiaľ Ti táto funkcia zaistí voľajaké živobytie.

Na Tvoj list, ktorý si mi napísal, bol by som predsa len zvedavý. Ak chceš, pošli mi ho príležitostne. Srdečne Ťa pozdravuje

Tvoj
L. Novomeský

Valentín Beniak (1894—1973), básnik a prekladateľ. V medzivojnovom období pracoval ako notár, v r. 1939-45 v prezid. kancelárii, neskôr na ministerstve vnútra, súčasne predseda Spolku slov. spisovateľov. Popri hodnotenej poézii uverejňoval aj príležitostné básne a články, ktoré sa pokladali za podporu klérofašistického režimu, na druhej strane však neodmietal pomoc ohrozeným spisovateľom. V apríli 1945 ho orgány NB zatkli a z vyšetrovacej väzby na príhovor Novomeského prepustili v júni 1945.

19. VII. v dlhom liste Beniak vysvetľuje svoje účinkovanie v rokoch vojny a ďakuje povereníkovi školstva za pomoc. 27. IX. prosí povereníka, aby mu urýchlil preverovanie, lebo sa mu začínajú starosti „o zajtrajšiu skyvu chleba“: keďže zatiaľ nie je preverený, nemôže nájsť miesto. Pýta sa, či by ho nemohol odporúčať do MS alebo do Spolku sv. Vojtecha. O dva dni opäť urguje pomoc. Ako vidieť z vyššie uverejneného listu, povere-

ník našiel riešenie. Beniak však nezačal pracovať na príprave Pedagogického ústavu, ale ako sám uvádza v liste Novomeskému 23. novembra: „Z rozhodnutia pána dr. Pavlíka a pána prof. Klačku od 29. X. 45 sedím dočasne na kultovom oddelení Tvojho povereníctva. O práci by som skoro povedal, že je ako vybratá pre mňa, len miestnosť je hádam najhoršia v budove, nefunguje ústredné kúrenie a je tam tak zima, že môj spoločník z toho už ochorel. Prácu by som teda už mal a i plácu by som si trúfal prosiť, aspoň preddavkovite na živobytie.“

Povereníctvo vnútra poslalo V. Beniaka od 1. III. 1947 „na trvalý odpočinok“. Na PŠO však pracoval ešte v r. 1948.